

Wycieczka „Różne odmiany folkloru na Śląsku”

Trasa: Niwki – Koszęcin – Opole – Niwki

Program wycieczki:

ok. godz. 8.30: wyjazd z Niwek

godz. 8.30 – 9.30: przejazd do Koszęcina

godz. 9.30 – 12.30: Koszęcin – siedziba Zespołu Pieśni i Tańca „Śląsk”

godz. 12.30 – 13.45: przejazd do Opola

godz. 13.45 – 15.30: Opole – Muzeum Wsi Opolskiej

godz. 15.30 – 15.45: przejazd do Cepelii Opolskiej (Opole)

godz. 15.45 – 17.10: Opole – Cepelia Opolska

godz. 17.10 – 17.30: powrót do Niwek

ok. godz. 17.30: przyjazd do Niwek i zakończenie wycieczki

Folklor na Śląsku – Śląsk jest najbogatszym etnograficznie regionem Polski. Praktycznie każdy rejon Górnego Śląska może pochwalić się swoją odmianą stroju ludowego, specyficzną odmianą popularnych obrzędów, wierzeń, itp. Różnice dotyczą także chociażby gwary, czy kuchni śląskiej. Górny Śląsk to obszar części dzisiejszego województwa śląskiego i większość województwa opolskiego. Tradycje kultury ludowej wsi górnośląskiej w jej podstawowych grupach etnograficznych tamogórsko – bytomskiej, pszczyńsko – rybnickiej, raciborskiej, cieszyńskiej, beskidzkiej i opolskiej, kultywowane były przez pokolenia, pomimo narastającego na przełomie XIX i XX wieku procesu germanizacji tych ziem. Najczęściej ludność miast była w większości typowo niemiecka, a ludność wsi w większości to żywioł polski z bogatą śląską kulturą. Śląską pieśń ludową, taniec ludowy, stroje ludowe i gwarę rozślawił w świecie Zespół Pieśni i Tańca „Śląsk”, a w mniejszej skali także Zespół Pieśni i Tańca „Opole”, czy Zespół Pieśni i Tańca „Mały Śląsk” z Radzionkowa. Śląsk posiada swoje tańce ludowe, jak np. Trojak, Mietlorz, Drybek i Waloszek. Do popularnych pieśni śląskich zalicza się m.in. „Dziyweczko ze Śląska”, „Szła dziyweczka”, „Poszła Karolinka”, „Wczoraj była niydzieliczka”, „Dzióbka dej”, „Skokoł wróbel po desce”. Sztuka ludowa Górnego Śląska promowana jest przez liczne instytucje, jak np. muzea, parki

etnograficzne, skanseny, które prowadzą także bogatą działalność edukacyjną. W wielu małych miejscowościach wciąż kultywuje się stare tradycje i obrzędy ludowe. Na wiele z nich wraca moda, coraz więcej osób angażuje się w działania mające na celu ocalenie ich od zapomnienia i przekazanie kolejnym pokoleniom. Ręcznie wykonywane są hafty, wykonywane jest malowanie na szkle, malowanie porcelany, rzeźba w drewnie, wykonywane jest malarstwo sztalugowe, zdobione są jajka wielkanocne farbami lub drapane ostrzem (kroszonki) i wiele innych. Spośród obrzędów na uwagę zasługują: wodzenie niedźwiedzia, chodzenie z choinką, gwiazdą lub gaikiem, topienie marzanny, procesje konne w Wielkanoc, puszczanie wianków, żniwniok, prządki, skubaczki, polterabend i wiele innych.



*Zdjęcie: „Święto Plonów 2020” w Muzeum Wsi Opolskiej w Opolu,
źródło: <https://muzeumwsiopolskiej.pl/>*

Zespół Pieśni i Tańca „Śląsk” im. Stanisława Hadyna w Koszęcinie – Zespół „Śląsk” powstał w 1953 roku, a jego twórcami byli Stanisław Hadyna oraz Elwira Kamińska. Obecnie zespół jest prężnie działającą instytucją kultury samorządu województwa śląskiego,

współprowadzoną przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Główną siedzibą od samego początku istnienia jest późnoklasycystyczny pałac w Koszęcinie. Obiekt został wybudowany na początku XVII wieku, a w jego murach przebywał m.in. król Polski Jan III Sobieski idący z odsieczą na Wiedeń. Obecny styl pałacu został nadany przez właściciela Ludwika Filipa von Hohenlohe w trakcie przebudowy w połowie XIX wieku. W jego zabytkowych salach odbywają się dzisiaj koncerty kameralne, imprezy, zajęcia artystyczne, warsztaty, pokazy. Wnętrza mieszczą również siedzibę instytucji i pokoje noclegowe dla gości. Pałac otoczony jest przez park krajobrazowy, który został założony w XIX wieku. W obrębie kompleksu pałacowo – parkowego znajduje się Pawilon im. Elwiry Kamińskiej i Dom Pracy Twórczej im. Adolfa Dygacza, w którym udostępniono dla zwiedzających Izbę Pamięci Zespołu „Śląsk”. Znajduje się w nim ekspozycja stała strojów ludowych z każdego zakątka historycznego i geograficznego Śląska oraz pamiątek z wyjazdów zagranicznych zespołu na przestrzeni lat. Na dziedzińcu pałacu stoi także „Ławeczka profesorska” – swoisty pomnik Profesora Stanisława Hadyny, założyciela Zespołu i jego wieloletniego dyrektora. Sam zespół realizuje około 200 koncertów rocznie. Jest obok „Mazowsza” najbardziej utytułowanym zespołem folklorystycznym w Polsce, który koncertował w 44 krajach na 5 kontynentach i zdobywał liczne nagrody. Często występuje dla Polonii rozsianej na całym świecie. Sam przedstawiany repertuar nie dotyczy tylko folkloru śląskiego, ale także wszystkich innych regionów w kraju. Na ponad 100 osobowy skład artystyczny składają się sekcje chóru, baletu i orkiestry. Do tej pory wydano kilkanaście płyt, z czego 5 posiada tytuł Złotej, a jedna – Platynowej Płyty. Zdaniem wielu krytyków obecnie Zespół Pieśni i Tańca „Śląsk” jest najlepszym zespołem folklorystycznym w Polsce. Od 2005 roku w siedzibie zespołu prężnie działa „Śląskie Centrum Edukacji Regionalnej”, które zajmuje się edukacją i kształceniem dzieci, młodzieży oraz nauczycieli z zakresu kultury i folkloru. Poprzez swoją codzienną działalność stwarza warunki do żywego kontaktu z różnymi odmianami folkloru. Centrum realizuje m.in.: konferencje, szkolenia, koncerty edukacyjne, warsztaty wokalnotaneczne dla szkół podstawowych i średnich, wycieczki edukacyjne, Letnie Warsztaty Artystyczne (nauka tańców narodowych i ludowych, tańca współczesnego oraz warsztaty wokalne), Przegląd Piosenki Dziecięcej im. Adolfa Dygacza „Śląskie Śpiewanie”, „Międzynarodowy Konkurs Muzyki i Pieśni” im. Stanisława Hadyny. Dla dzieci przedszkolnych i wczesnoszkolnych zrealizowano cykl 9 wirtualnych lekcji pn. „Muzyczny poranek”, które dostępne są na stronie internetowej zespołu. Pod marką „Śląska”, pojawiają się wydawnictwa książkowe dokumentujące działalność Zespołu oraz książki ukazujące bogactwo kultury narodowej, z jej ludowymi korzeniami, w tym szczególnie regionu śląska.

Zespół prowadzi również swój sklep internetowy, w którym nabyć można książki, płyty i pamiątki. Cały kompleks będący siedzibą „Śląska” można zwiedzać z przewodnikiem, a przestrzeń pałacową można komercyjnie wynająć na organizację wszelkiego rodzaju imprez. Istnieje możliwość wynajęcia autobusów i busów. Zespół Pieśni i Tańca „Śląsk” im. Stanisława Hadyny w Koszęcinie jest obecnie profesjonalną, prężnie rozwijającą się instytucją kultury, działającą w obszarze folkloru i regionalizmu.



Zdjęcie: Zespół Pieśni i Tańca „Śląsk w strojach opolskich, źródło: <http://zespolslask.pl/pl/>

Ważne informacje:

- adres ZPiT „Śląsk”: ul. Zamkowa 3, 42-286 Koszęcin;
- zwiedzanie: poniedziałek - piątek o godz. 16.00, sobota – niedziela o godz. 10.00 i 14.00;
- zwiedzanie grupowe – możliwość umówienia terminu;
- cennik za zwiedzanie – do uzgodnienia;
- cena warsztatów i lekcji edukacyjnych – do uzgodnienia;
- przed planowaniem przyjazdu warto skontaktować się z siedzibą ZPiT „Śląsk”, aby potwierdzić godziny otwarcia i omówić szczegóły oferty, kontakt: info@zespolslask.pl , tel. 34 310 64 15, 34 310 64 61 (zwiedzanie), kontakt do recepcji (pokoje gościnne): recepca@zespolslask.pl, tel. 34 310 64 01.

Muzeum Wsi Opolskiej w Opolu - zostało otwarte w 1970 roku. Na jego terenie udostępnionych do zwiedzania jest 9 zagród z regionu: oleskiego, opolskiego, kozielsko-raciborskiego. Na terenie muzeum znajdują się również budynki użyteczności publicznej jak: kościół, szkoła, wieża, karczma, a także wolnostojące chałupy, kuźnia, dwie kapliczki oraz dwa wiatraki. Przy zagrodach uprawiane są ogródki kwiatowo-ziołowe i warzywne. W Muzeum Wsi Opolskiej organizowane są liczne imprezy promocyjne, edukacyjne, konkursy rękodzielnicze i wiele innych. Muzeum jest jednostką Samorządu Województwa Opolskiego i posiada bardzo bogatą ofertę zajęć edukacyjnych, jak: Malowanie Opolskiej Porcelany, zdobienie Kroszonek Opolskich, Święta Wielkanocne na Śląsku, Garncarstwo, „Od ziarenka do bochenka”, zdobienie pierników, „Zanim pierwsza gwiazdka”, „Tajniki Kuchni Śląskiej” i inne.

Muzeum Wsi Opolskiej bardzo mocno angażuje się w działalność dotyczącą kultury ludowej i folkloru na Śląsku Opolskim, w tym propagowania twórczości ludowej. W tym obszarze realizowanych jest wiele działań, jak wystawy, konkursy, warsztaty, pokazy, konferencje, seminaria, plenery zdjęciowe. Muzeum Wsi Opolskiej pełni szczególną rolę w zakresie edukacji i propagowania wiedzy na temat: obyczajów i obrzędów na Śląsku Opolskim, stroju ludowego Śląska Opolskiego, twórczości ludowej, szczególnie w zakresie promocji Kroszonki Opolskiej i Porcelany Opolskiej. Instytucja realizując liczne projekty, wspiera również wysiłki lokalnych społeczności na rzecz zachowania krajobrazu kulturowego regionu, ze szczególnym uwzględnieniem obszarów wiejskich.

Kroszonka Opolska – nikt nie jest w stanie powiedzieć kiedy dokładnie zaczęto zdobić jaja. Najstarszym jajkiem jest ceramiczna pisanka z X wieku, zdobiona woskiem we wzór geometryczny, znaleziona w trakcie wykopalisk archeologicznych na opolskim Ostrówku. O zabawach z malowanymi jajami w Polsce wzmiankuje już XII-wieczna kronika Wincentego Kadłubka. Z przekazów ustnych wynika, że na Śląsku Opolskim w XIX wieku pojawiła się zupełnie nowa – rytownicza technika zdobienia jaj. Zdobione one były poprzez malowanie jaja lub wydmuszki, a potem wydrapanie wzoru za pomocą specjalnych narzędzi. Do barwienia jaj używano powszechnie do końca XIX wieku barwników naturalnych pochodzenia roślinnego, jak łupiny cebuli i ochra, a także robaczków zwanych czerwcami. Natomiast obecnie stosuje się także farby syntetyczne dające różne możliwości zdobnicze. Obecnie kolorystyka jaj jest bardzo zróżnicowana, ale najczęściej spotykane są barwy ciemne: czarna, brązowa, czerwona, zielona, granatowa, fioletowa. Do zdobienia wykorzystuje się już nie tylko jaja kurze, ale także gęsie, czy nawet strusie. Do lat 90-tych XX wieku do zdobienia używano pełnych jaj. Niestety ulegały one często fermentacji

i zniszczeniu. Obecnie stosuje się specjalnie wypreparowane wydmuszki. Można je kupić u producentów lub wykonać samemu. O przydatności jaj do zdobienia decydują: twardość skorupy (najmocniejszą skorupkę mają jaja znoszone zimą), jej kolor i chropowatość powierzchni. W XIX wieku na kroszonkach pojawiały się przede wszystkim wzory geometryczne. W latach 20-tych XX wieku pojawiały się już ornamenty roślinne, przedstawiające kwiaty lub też łączono wzór geometryczny z roślinnym. Potem zaczęły pojawiać się także pejzaże, motywy architektoniczne, czy sentymentalne. W latach 70-tych na skutek organizacji konkursów kroszonkarskich, poziom zdobienia jaj staje się coraz wyższy. Zaczynają pojawiać się jaja zdobione w bogate ornamenty, które zawierają liczne drobne szczegóły. Od tego czasu zagęszczenie i pomniejszenie wzorów na jajkach stało się standardem, a precyzja wykonania przez twórców ludowych ornamentów na kroszonkach robi bardzo duże wrażenie wśród klientów.

Sztuka kroszonkarska od dawna cieszy się ogromną popularnością na całym Śląsku, a kroszonki nierozzerwalnie łączą się z tradycją świąt wielkanocnych. W 1957 roku po raz pierwszy zorganizowano konkurs kroszonkarski w Muzeum Śląska Opolskiego. Impreza ta odbywała się w późniejszych latach w Miejskim Domu Kultury i Wojewódzkim Domu Kultury w Opolu, aż w końcu na przełomie lat 70-tych i 80-tych została przeniesiona do Gogolina. Od 1991 roku konkurs organizowany jest przez Muzeum Wsi Opolskiej w Opolu. Konkurs jest adresowany do 2 grup: dzieci i młodzieży oraz dorosłych. Ma na celu upowszechnienie wśród mieszkańców regionu tradycji zdobienia jaj wielkanocnych. Muzeum Wsi Opolskiej posiada największą w Polsce kolekcję kroszonek, która liczy aż 2500 sztuk. W 2006 roku 2-metrowa kroszonka odlana z gipsu była elementem scenografii polskiego stoiska wystawienniczego na największych targach turystycznych na świecie ITB Berlin. Od tego czasu, każdego roku twórcy ludowi podczas tych targów realizowali pokazy i warsztaty dla zwiedzających. Realizatorem tych działań był Samorząd Województwa Opolskiego i Opolska Regionalna Organizacja Turystyczna. Od wielu lat Muzeum Wsi Opolskiej angażuje się w projekty mające na celu promocję kroszonki w kraju i za granicą. W 2007 roku Kroszonka Opolska została wpisana na Listę Produktów Tradycyjnych, prowadzoną przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi. W 2019 roku Kroszonka Opolska znalazła się na krajowej liście niematerialnego dziedzictwa kulturowego. Obecnie Muzeum realizuje m.in. akcję, w ramach której w wielu opolskich miejscowościach, jak: Gogolin, Ozimek, Kolonowskie, Łubniany, Tułowice, Chrzastowice, Strzeleczyki, zostaną ustawione wielkie 2-metrowe kroszonki. Celem akcji jest doprowadzenie do wpisania Kroszonki Opolskiej na listę niematerialnego dziedzictwa kulturowego UNESCO.

Ważne informacje:

- adres Muzeum: ul. Wrocławska 174, 45-835 Opole;
- cennik za wstęp w sezonie: normalny – 12 zł, ulgowy – 6 zł;
- cennik za wstęp poza sezonem (bilet spacerowy): 3 zł;
- cena warsztatów – do uzgodnienia;
- przed planowaniem przyjazdu warto skontaktować się z Muzeum Wsi Opolskiej, aby potwierdzić godziny otwarcia i ceny biletów,
kontakt: sekretariat@muzeumwsiopolskiej.pl , tel. 77 457 23 49; 77 474 30 21.



Zdjęcie: Kroszonki Opolskie, źródło: <https://www.opolskie.pl/>

Opolska Pracownia Rękodziela Artystycznego i Ludowego „Cepelia Opolska” w Opolu – historia Cepelii w Polsce rozpoczyna się w 1949 roku i trwa nieprzerwanie do 1990 roku. W okresie transformacji gospodarczej zostaje ona zlikwidowana, a na jej bazie powstają inne podmioty: spółki, fundacje, spółdzielnie. Fundacja Cepelia Polska Sztuka i Rękodzieło miała prawo używać znaku towarowego i nieruchomości dawnej Cepelii, jednak w 2020 roku zamknięto w Warszawie ostatni sklep stacjonarny. Cepelia Opolska przez wiele lat funkcjonowała jako spółdzielnia. W wyniku przemian gospodarczych została zlikwidowana ostatecznie w 2006 roku, a jej kontynuatorem jest przedsiębiorstwo – Opolska Pracownia Rękodziela Artystycznego i Ludowego. Co ciekawe, jako jedyna posiada prawo do używania

zastrzeżonej nazwy „**Porcelana Opolska**”, co oznacza, że tylko wyroby pochodzące z tej pracowni, prawnie są autentyczną porcelaną opolską. Pracownia oferuje do sprzedaży na miejscu i w sklepie internetowym, klientom na całym świecie jedyną w swoim rodzaju „Porcelanę Opolską”, a także kroszonki, pisanki, bombki choinkowe, stroiki świąteczne, pamiątki regionalne i inne. Poza tym bierze udział w imprezach promocyjnych w kraju i za granicą, organizuje pokazy, wystawy, warsztaty. W ramach prowadzonej „Akademii Wolnego Czasu”, organizowane są dla dzieci, młodzieży i dorosłych różnego rodzaju warsztaty, jak np. warsztaty malowania porcelany we wzór opolski, warsztaty zdobienia kroszonek, malowania bombek świątecznych i wiele innych. W celu poznania pełnej oferty, warto skontaktować się bezpośrednio z Cepelią.



Zdjęcie: pomnik filiżanki z Porcelany Opolskiej w Gogolinie, źródło: <http://archiwum.gogolin.pl/>

Głównym produktem wizerunkowym i znakiem rozpoznawczym Opolskiej Pracowni Rękodzieła Artystycznego i Ludowego jest certyfikowana **Porcelana Opolska**. Malowana w charakterystyczny kwiatowy wzór porcelana jest w tej chwili najbardziej znanym produktem regionalnym, wspierającym także działania promocyjne województwa opolskiego. W pięknych ręcznie malowanych wzorach kwiatowych zebrana jest śląska tradycja ludowa. Opolskie słynie na cały kraj z wyrobu przedmiotów dekoracyjnych z dziedziny plastyki

obrzędowej. Jedne z najbardziej znanych to Opolskie Kroszonki – wielkanocne jaja zdobione techniką rytowniczą. Właśnie kroszonkom swoje początki zawdzięcza Porcelana Opolska. W 1963 roku rozpoczęto w Opolu prace mające na celu przenieść misterny wzór wydrapany na wielkanocnych jajach na przedmioty bardziej trwałe, jak ceramika i porcelana. Pierwszej próby na porcelicie pozyskanym z fabryki w Tułowicach podjęła się twórczyni ludowa – Pani Stefania Okos. Pierwsza taka porcelana została wypalona w piecu w opolskiej Cepelii. Wszystkie początkowe próby były wykonywane na niskiej jakości tułowickim porcelicie, który pochodził z produkcyjnych odpadów. Przedmioty barwiło się poprzez natryskiwanie farb, a potem do drapania wzorów używano zaostrzonych końcówek patyków i drewnianych obsadek do stalówek. Potem naczynia wypalano w piecu w temperaturze 750⁰ C przez 24 godziny. Dopiero pod koniec lat 60-tych XX wieku zaczęto używać jako materiału porcelany. W latach 70-tych XX wieku na wydrapane na porcelanie wzory наносono za pomocą stalówki kolory. Dzięki temu naczynia porcelanowe stawały się barwne. Jednak wzory te nie były trwałe i ulegały często zniszczeniu w trakcie transportu na skutek otarć, wstrząsów, itp. Sam proces technologiczny był bardzo żmudny i powstawało sporo odpadów – ok 30%. Poszukiwano zatem innych sposobów nanoszenia wzoru na porcelanę. Podjęto próby nanoszenia kolorowych wzorów na białą porcelanę, które przyniosły zaskakujące efekty. Najpierw stalówką i czarną farbą наносono kontury ornamentów kwiatowych, a potem szerszej stalówki używano do wypełniania przestrzeni kolorami. Stosowano regułę „od szczegółu do ogółu”, czyli najpierw rysowano środek kwiatka, potem płatki, łodygę i liście. Nowy sposób zdobienia porcelany przyjął się na stałe w drugiej połowie lat 70-tych XX wieku. W tym czasie uruchomiono także w Cepelii duży, profesjonalny dział zdobnictwa porcelany. Porcelana znajduje coraz większe grono odbiorców w Polsce. Z czasem jest eksportowana najpierw do krajów bloku wschodniego, a potem również do krajów Europy Zachodniej. Zwiększająca się liczba pracowników spowodowała nie tylko wzrost produkcji, ale także jakości produkowanych wyrobów. Na lata 70-te czas przypadał największy rozkwit Cepelii Opolskiej. W celu propagowania zawodu zdobnika oraz samej Porcelany Opolskiej organizowano liczne konkursy zdobienia porcelany, wystawy, targi, imprezy kulturalne i folklorystyczne, itp., które realizowane są do dzisiaj, przy udziale instytucji, firm, organizacji pozarządowych, takich jak: Muzeum Wsi Opolskiej w Opolu, Opolska Pracownia Rękodzieła Artystycznego i Ludowego, Opolskie Dziouchy, a także twórców ludowych. Obecnie Porcelana Opolska przeżywa swój renesans, a produkowane przez twórców ludowych wyroby eksportowane są na cały świat. Wiele młodych osób pragnie nauczyć się malowania porcelany. Szczególny szacunek twórcom ludowym wykonującym te małe

misterne dzieła sztuki wyrażają podczas imprez kulturalnych i promocyjnych Japończycy i Chińczycy w sposób szczególny doceniający pracę „ludzkich rąk”. Porcelana Opolska jest towarem promocyjnym województwa opolskiego w kraju i za granicą. Motywy kwiatowe z porcelany coraz częściej przenoszone są na elementy garderoby, jak t-shirty, krawaty, apaszki, torby, torebki, saszetki i wiele innych. W Gogolinie w województwie opolskim w centrum miejscowości, obok pomnika Karolinki i Karliczka, możemy podziwiać gigantyczną filiżankę, pomalowaną w opolski wzór kwiatowy. Jest to jeden z symboli Gogolina i województwa opolskiego oraz podkreślenie faktu, że wielu twórców ludowych pochodzi z Gogolina i okolic.

Ważne informacje:

- adres: ul. Małopolska 3, 45-065 Opole;
- cennik warsztatów: do ustalenia;
- OPRAiL jest czynne: poniedziałek – piątek godz. 10.00-17.00, sobota godz. 10.00-14.00 lub po wcześniejszym umówieniu,
- przed planowaniem przyjazdu warto skontaktować się z Muzeum, aby potwierdzić godziny otwarcia i ceny biletów. Kontakt: biuro@cepeliaopolska.pl, tel. 666 994 964, 606 666 125.



Zdjęcie: Porcelana Opolska, źródło: <https://sklepcepelia.pl/>

Inna fakultatywna opcja realizacji programu

Centrum Koronki Koniakowskiej w Koniakowie – w ramach Centrum działa Muzeum Koronki Koniakowskiej, sklep z twórczością ludową (w tym możliwość zakupu wyrobów koronczarskich) oraz realizowane są zajęcia edukacyjne i warsztaty. Warsztaty realizowane są zarówno dla dzieci jak i dorosłych. Centrum Koronki prezentuje całą historię, warsztat i specyfikę koronki koniakowskiej. Angażuje się także w organizację pokazów, czy wystaw.



Podstawowym wyróżnikiem koronki z Koniakowa jest jej niepowtarzalność, ponieważ wyroby powstają bez stosowania gotowych wzorów. Wygląd ostatecznego produktu zależy tylko od wyobraźni koronczarki. Oczywiście każda z artystek ludowych ma swój własny styl. Tradycja ta sięga początków XX wieku i jest przekazywana z pokolenia na pokolenie. Obecnie z koronki koniakowskiej wykonuje się wiele produktów: serwetki, obrusy, rękawiczki, biżuterię, ozdoby świąteczne, a nawet bieliznę. W 2017 roku Koronka Koniakowska została wpisana na krajową listę niematerialnego dziedzictwa kulturowego. Samo Muzeum ma status prywatnego i zostało otwarte dopiero w 2019 roku, a w 2020

roku zostało wpisane do wykazu muzeów prowadzonego przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Zdjęcie: największa serweta z koronki koniakowskiej, zgłoszona do Księgi Rekordów Guinnessa, źródło: <https://centrumkoronkikoniakowskiej.pl/>

Ważne informacje:

- adres: 43-474 Koniaków 704
- cennik wstępu do Muzeum: dzieci (5-10 lat) 4 zł, młodzież i dorośli 6 zł, przewodnik (do 10 osób) 15 zł;
- Centrum jest czynne: wtorek – piątek w godz. 9.00-17.00, sobota-niedziela w godz. 10.00-18.00, poniedziałek nieczynne;
- przed planowaniem przyjazdu warto skontaktować się z Centrum, aby potwierdzić godziny otwarcia i ceny biletów. Kontakt: ligockakohut@gmail.com, tel. 535 328 291.

Autor: Piotr Mielec

Bibliografia:

Folklor Górnego Śląska, Marcinkowska J., Warszawa 1973,

Folklor Górnego Śląska, Simonides D., Katowice 1989,

Opolski Strój Ludowy, Kluczniok K. (red.), Opole 2010,

Opolskie Kroszonki, Kluczniok K. (red.), Opole 2013,

Malowana Opolska Porcelana, Jasiński B., Opole 2017.

Internet:

- <https://muzeumwsiopolskiej.pl/>
- <https://www.opolskie.pl/>
- <https://cepeliaoopolska.pl/>
- <http://www.visitopolskie.pl/>
- <http://gogolin.pl/13327/strona-glowna.html>
- <https://slaskie.travel/>
- <http://www.zespolslask.pl/pl/>
- <https://centrumkoronikoniakowskiej.pl/>
- <https://muzeumslaskie.pl/pl/>
- <https://pl.wikipedia.org/wiki/>